По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 84 (10.467). Львів, четвер 16. квітня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.

Конто почт. щад. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.

Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Державна і недержавна влада.

Слідкуючи за напрямними діяльности найріжнороднійших „організацій народових“ і знаючи, що вплив тих менше й більше явних обєднань „кресових“ поміщиків, бюрократів і кольоністів є рішаючий в приноровлюванні політичних метод на сході, мусимо запитати себе, чи є на те все рада, чи в силі ми протиставитися руйнуючим затіям ворожих чинників?

„Кресами“ управляє не Варшава, все одно офіціяльна, урядова чи громадянська, біла, чорна чи колірова, не державний центр, а „кресова“ бюрократія, підчинена ідеольогічним напрямкам, впливам і наказам „організацій народових“. Не „кресова“ бюрократія є експонентом державного центра, а навпаки Варшава під оглядом національної політики переводить думки і бажання „кресових лицарів“. Це не парадокс, не жарт, не тенденційне відмалювання, а дійсна правда. Тези „народової“ політики Ґрабских, Ґломбіньских і Заморских лягли в основу діяльности „організацій народових“ і їх мужів довіря в урядових і неурядових установах. Знаємо, що адміністраційний поділ „кресів“, який роздер одноцільний організм Галичини й північних українських земель під Польщею є ділом Ґломбіньского і Заморского (про що писав пос. Заморскі в „Слов-і Польск-ім“); знаємо, що відомий закон про викривлені принціпи самоврядування для трьох східно-галицьких воєвідств з 26. вересня 1922, закон в суті річи теоретично-музейного значіння, ухвалено згідно з провідними думками друкованого у нас в своїм часі меморіялу „організацій народових“ з 6. березня 1922; знаємо, що язикові закони для „кресів“ випрацювала чвірка, зложена головним чином з делеґатів тихже організацій під проводом проф. Ст. Ґрабского; знаємо, що польщення шкіл ще перед ухваленням язикових законів переводили „організації народові“ під проводом М. Прушиньского; знаємо, що таким чином, як це доказують між иншим друковані у нас обіжники Прушиньского до повітових шкільних інспекторів, спольщено незаконним способом понад 400 українських шкіл; знаємо, що польонізаційну акцію на всіх ділянках „кресового“ життя переводиться дальше від омофором і „моральною“ екзекутивою тихже організацій.

Треба признати, що з цею ролею „організацій народових“ не криються ні їх духові батьки, ні їх кермачі і провідники.

Проф. Ст. Ґрабскі, ідеольоґічний пошукачець пануючого „народового“ табору в одній зі своїх статтей („Проблєма кресів“) писав виразно, що для „кресів“ (себ-то для „кресових лицарів“) є шкідливо дивитися на Варшаву.

„Шкідливим було би для цілої Польщі надмірно задивлятися у Варшаву (szkodliwem byłoby nadmierne zapatrzenie się całej Polski w Warszawę)... Польща не узмістовлюється в **соймі й уряді**, її життя не спочиває на діланні лише **державних властей**, але є синтезою стремлінь, праць і змагань цілого народу... Львів, таксамо як Познань і Вильна, не може жити лише відгомонами столиці держави. Польське громадянство у воєвідстві львівськім, тернопільськім і станиславівськім має до сповнення свої власні завдання і **мусить мати власний на них погляд**, такий ясний і здецидований, щоби стався **поглядом центральних властей Річипосполитої**, а також мусить **мати свою власну політичну працю**, ведену витревало, послідовно, **без огляду на вагання політичного курсу у Варшаві**“.

„В творенні основ „кресової“ політики проф. Ґрабскі посувається аж до нехтування, а що найменше легковаження власної держави і її сили. А це нехтування узмістовлюється в оклику: „Таж ми вміли вести національну політику на протязі поверх сто літ не лише без допомоги держави, але навіть **проти держав**, що управляли нашими землями“.

В иншій своїй статті проф. Ґрабскі дальше розсновує ті самі провідні думки. Обстоюючи **одноцілість** Польщі, але не її **централізм** (себ-то не бюрократичний етатизм! — Ред.), він твердить:

„Не може бути без найменшої шкоди для розвитку сили Польщі, а перш усього для усталення національної („народової“) Річипосполитої — сцентралізоване життя, думка, праця, патріотична ініціятива польського національного загалу. З **державної** території Річипосполитої не зробить **польської національної території Варшава** виключно своїм змаганням. Бо не лише природним відрухом, її увага буде звернена постійно далеко сильнійше на те, що діється в соймі й міністерствах, як на справи Виленщини чи воєвідства львівське, тернопільське, станиславівське, — але — що важнійше — наші окраїни в останньому півтора століттї такі ріжні переходили історичні події (koleje historyczne), такий відмінний є їх культурний стан, правний погляд населення, суспільний устрій і характер їх непольських мешканців, що національна праця, змагання до тріваного обєднання їх з рештою **польської національної території** мусить відбуватися в кожній з тих провінцій иншими, лише собі **прикметними шляхами**“.

Отсі ідеольоґічні напрямні польської „кресової“ політики лягли в основу й розбудову „організацій народових“.

Як же цю з першого погляду недержавну установу означує, як її завдання дефінює „Слово польске“ в статті „Суть і завдання Організацій Народових“?

„Організації народові — пише д-р Орліньскі в „Слов-і польск-ім“ — є це товариства, покликані до обєднання людей і засобів з метою скількостевого й якостевого помножування всіляких проявів польського культурного життя на окраїнних землях. Отже Організація Народова є установою наскрізь окраїнною („кресовою“), якої завдання й істнування є умотивоване (uwarunkowane) **інтересами держави і народу** на пограничній землі серед переважаючого непольського населення. Там, де земля тратить окраїнний характер, там вже нема місця для такого обєднання (zrzeszenia). Тим самим пояснюється **виїмковий характер, програма і моральне уповаження того товариства**“.

Х'ба цього досить, щоби зрозуміти мету, завдання і обсяг діяльности . . . .

Продовження французької кризи.

Упадок кабінету Ерріо. — Його наслідник — Бріян. — Процес Садуля.

Французький кабінет у димісії. Можливо, що в хвилині, коли пишемо ці рядки, вже складений новий Бріяном. Кріза у Франції продовжується. Не треба широко розяснювати далекосяжного впливу такго процесу на всю атмосферу політичного життя в Европі. Головна причина упадку Ерріо це та пружина, яка накручує весь механізм державних позосиних організмів: — економічна. Головне непорозуміння між Францією і Німеччиною, з моменту підписання версайського договору — довги, несплачені, силоміць накинені і надмірні.

Не помогло братання з Мекдонельдом, ідеольогом західно-европейського братерського союза. Не помогли численні спроби французького уряду до порозуміння з представниками німецького. Сплати німецьких довгів, згідно з прийнятим Німеччиною економічним пляном Доза, не врятували французького скарбу. „Humanité“, орган лівих соціялістів, каже, що Ерріо впав тому, що не мав досить енергії продовжувати до кінця політику своїх попередників. Його повалила могутність гроша, перед якою він що хвилини відступав назад.

„Наслідник Ерріо — Бріян не є новиком як премієр-міністр. На цьому становищі він був уже кілька разів. Це один з найбільше досвідних французьких дипльоматів, що вміє завсіди в час зійти з відповідального становища, щоби вернутись у критичний момент, коли Франція шукає за посередником між надто крайніми партіями, течіями та одиницями. Бріян — колишній соціяліст, згодом радикал, що перейшов еволюцію в напрямку на право. Цікаво, що в останній великій дебаті про представництво Франції при Ватикані, він був найпалкійшим оборонцем удержання цього становища, з чисто політичних, ділових мотивів. Діловим буде його кабінет, в якому можуть зустрітись політики нині партійно неприсєднані. Одначе його політичні завдання не зміняться. Санація фінансів стоїть на першім пляні. Нерозділько з цим звязане порозуміння з Німеччиною, яка може по виборах на президента виявити менше демократичне обличчя, ніж досі.

У самій Франції наступ правих партій на нинішній кабінет не в силі покищо захитати лівим бльоком. Лівий бльок буде найбільшою силою в парляментській констеляції. Які настрої панують у нинішній Франції, найкращим доказом цього може послужити свіжий процес комуніста Садуля, перед воєнним судом в Орлеані. Ми писали у свій час про арешт Садуля якого по повороті з С. Р. С. Р. до Франції, обвинувачували в дезертирстві і державній зраді на користь большевицької влади. Садуль виїхав в 1918 р. до Росії як член військової французької місії ген. Ніселя. Коли перша частина цієї місії відїхала, він задержався, щоби буцім-то виїхати з другою і вже більш не вернувся до Франції. Приїхав щойно по проголошенні загальної амнестії одночасно з дипльоматичним представником С. Р. С. Р. до Парижа. Оборонець Садуля змалював його рішення залишитись на території С. Р. С. Р. і його тамошню діяльність як правильну орієнтацію в політичних справах, яких не розуміли тоді инші французькі дипльомати. Події виправдали цей погляд; закон про амнестію був наслідком еволюції поглядів щодо взаємин Франції з С. Р. С. Р. Прихід до влади радикального уряду, що визнав С. Р. С. Р., був також доказом, що Садуль не помилявся. Ці аргументи адвоката переконали суддів і Садуля звільнено від обвинувачення.

Преса.

Західні і східні границі. — Д. Дашиньскі, „дикі поля“ і польська поліція. — Гебрайський університет і погроми. — Вроджена підлість, чи складова частина характеру?

Невтомний Ст. Строньскі, який животіє виключно чужими думками і прославляється реферуванням в передовицях „Варшавянки“ чужих статтей, в ч. 103 з 12. ц. м. в статті „Гра з огнем“ реферує — думки др. М. Лозинського про ревізії польських границь у звязку з гарантійним пактом. Стаття д-ра М. Лозинського появилася в „Litauische Rundschau“ під написом „Zur Frage einer Ravision der Grenzen Polens...“

Редактор „Варшавянки“ Строньскі обурюється, що д-р Лозинський поруч видвигненої ревізії західних границь ставить крапку над і та пригадує також не менше актуальну справу східних границь Польщі.

Якщо вірити рад. Строньскому, д-р Лозинський пише — ні більше, тільки ось як:

„Що більше, справа ревізії польської східної границі з міжнародного становища є ще важнійша. Бо на західній границі Польщі входять в гру вправді дуже важні, але будь-щобудь лише поправки границь. Зате на сході Польщі находяться під польським пануванням великі чужі простори, від яких вдержання або втрати залежить, чи Польща буде великодержавою, чи малою державкою“.

Д-р Лозинський звертає увагу, що проти опанування Польщею українських і білоруських земель протестувало населення тих земель, протестував радянський уряд і в Ризі і після рішення Ради Амбасадорів з останньому часі протестував Раковський підчас англійсько-радянських переговорів в Льондоні.

„Сьогодня цілий світ чує крик Німеччини в справі зміни західної границі Польщі, а завтра почує такий самий крик України, опертий на волі давленого Польщею населення і на могутність Союзу Радянських Республик, що змірає до ревізії східних границь Польщі“.

Пос. Строньскі дуже радіє, що прилапав др. Лозинського на таких єресях.

„І тут є власне — каже Строньскі — великий пожиток виступу п. Лозинського — дещо передчасного. Те висунення справи східної границі Польщі входить на пізнійше зовсім певно в замисли німецької гри. Коли справа границь Польщі буде поставлена під знак запиту, то не важко буде викликати завенюху на східних границях Польщі, а це дасть Німеччині нагоду до безгобойного — зорядкування відносин на нашій західній границі“.

Правда, не границями, але все таки „кресами“ займається в святочному „Дзєннік-у людов-ому“ здетронізований ватажок пепесівців І. Дашиньскі. Зі святочною рознуздністю гарцює п. Дашиньскі по „диких полях“ козацьких, а тепер по „кресах“.

„Незалежна Польща повстала, її побідна зброя накреслила східні державні границі, але „креси“ лишилися, а радше віджили! І знов уява людини XX ст. має поживу ціну XVII століття. „Віджила збройна боротьба, горять панські фільварки і селянські загороди, гуляє „кресове“ лицарство, вештаються тільтаї (łotrzyki), збиті в збройні ватаги“.

Гарно виглядає в устах „соціялиста“ перехвалка про побідну зброю, та менше з тим. Щож супроти того всього робить поліція?

„Ось в Минську підчас святочної радянської паради серед инших радянських відділів машерує цілий умундурований відділ польської державної поліції. А на численних станицях радянської пограничної сторожі стоять бувші польські поліцаї“

„На окраїнних землях роїться від таких індивідів. Насильник, хабарник, зрадник, пересмикується через кордон. А не повинно кожній державній адміністрації привести поважні думки на тему внутрішньої „безпеки“ окраїн. Боронитися перед особливою реформою, себ-то перед постійним управильненням національних відносин шляхом територіяльної автономії тільки продовжить добу справді пекельної муки роботящого й спокійного населення на „кресах“. Тут треба залізної руки й сміло політичної думки“.

Не знаємо, до кого адресує свою апострофу пепесівський ватажок. Без сумніву, тут треба думки і розуму, та ні одного, ні другого не має між иншими і П. П. С., яка теж виправляє герці і створює „дикі поля“ в національному питанні.

Не менші герці виправляє теж жидівська сіоністична молодь з нагоди заснування гебрейського університету в Єрусалимі. В одноднівці „На оливній Горі“, виданій заходами „Обєдинного Комітету жидівської студентської молоді Східної Малопольщі“ якийсь Юзеф Тайтельбавм помістив загонисту статейку „Alma Mater Hebraica“. В тій статейці проводить він думку невмірущости й вічности жидівського народу. Дуже гарна думка, тим більше, що видвигнена з нагоди свята культури, думка, яка вже здійснилася в легенді про „вічного Жида“, як би не те, що цією святочною нагодою вискористувався п. Тайтельбавм для того, щоби з жидівською відвагою обкидати болотом український народ і його історію та тим чином в своїм рабстві посередно прислужитися теперішнім можновладцям.

„Не побороли нас — твердить п. Тайтельбавм — закованї в сталь легії гордої Роми, не знищила мартирольогія мрачних століть середновіччя, ми спливали в потоках власної крови, пролитої дикими ватагами Хмельницького, не розтрощили нас кріваві погроми України доби Великої Війни. Не поборола ворожа матерія нас, в яких горять свята Поломінь Духа“.

Безсоромна відвага всіляких Тайтельбавмів вже переходить межі студентсько-жидівської високопарности. Бачимо, що Жиди, як старі, так і молоді, починають все більше „забуватися“. Вони ніде не добачують погромів, тільки на Україні. Революційна армія українського народу геніяльного гетьмана — є нічим иншим, тільки „дикими ватагами“, що проливали — очевидно — невинну жидівську кров.

Пора Жидам застановитися не лише над фактом погромів і проливання їхньої крови, але головно над причинами тих подій. Пора їм застановитися і над тим, що не одна Україна була ареною тих погромів, що Жидів громлено всюди: в старім Римі, в Еспанії, в Німеччині, в Росії, в Польщі і на Україні. А на Україні громлено їх як лихварів, експльоататорів, чужих прислужників і факторів за споневірювання найсвятійших почувань українського народу.

Цікаво, що п. Тайтельбавм не забув пролитої жидівської крови „дикими ватагами Хмельницьких“ зперед триста літ.

Як переведено шкільний плєбісцит?

Вимаз громад Брідщини, які внесли шкільні декляраціï з домаганням української мови навчання:

Повіт Станиславів.

1) Блюдники внесли 94 декляраций за 117 дітей, 2) Боднарів 45 дек. за 64 діт., 3) Братківці 101 дек. за 113 діт., Бринь 45 дек. за 68 діт., 5) Викторів 176 дек. за 249 діт., 6) Височанка 40 дек. за 57 діт., 7) Вовчинець 51 дек. за 66 діт., 8) Водники 25 дек. за 34 діт., 9) Галич 70 дек. за 90 діт., 10) Ганусівці-Яструбець 116 дек. за 161 діт., 11) Дубівці-Деговa 64 дек. за 80 діт., 12) Делїів 81 дек. за 110 діт., 13) Добрівляни 49 дек. за 64 діт., 14) Дорогів 98 дек. за 140 діт., 15) Дрогомирчани 51 дек. за 65 діт., 16) Єзупіль 88 дек. за 90 діт., 17) Забережя 45 дек. за 60 діт., 18) Загвіздє 77 дек. за 110 діт., 19) Залуква 126 дек. за 172 діт., 20) Кінчаки нові 51 дек. за 70 діт., 21) Козина-Пітрич 63 дек. за 72 діт., 22) Колодіїв 60 дек. за 75 діт., 23) Колодіівка 68 дек. за 95 діт., 24) Комарів 68 дек. за 88 діт., 25) Арменїв 48 дек. за 64 діт., 26) Крехівці 50 дек. за 70 діт., 27) Крилос і Гетверки 56 дек. за 72 діт., 28) Курипів 31 дек. за 48 діт., 29) Лани 52 дек. за 75 діт., 30) Майдан 49 дек. за 71 діт., 31) Медуха 45 дек. за 57 діт., 32) Межигірці 69 дек. за 86 діт., 33) Микитинці 60 дек. за 80 діт., 34) Опришівці 99 дек. за 125 діт., 35) Острів 55 дек. за 68 діт., 36) Павелче 57 дек. за 82 діт., 37) Пасічна 58 дек. за 71 діт., 38) Пацнків 61 дек. за 85 діт., 39) Перлівці 39 дек. за 54 діт., 40) Підгороддя 46 дек. за 60 діт., 41) Підлуже 97 дек. за 123 діт., 42) Побереже 130 дек. за 162 діт., 43) Пукасівці 34 дек. за 45 діт., 44) Радча 81 дек. за 114 діт., 45) Рибно 50 дек. за 85 діт., 46) Сапогів 57 дек. за 85 діт., 47) Семиківці 54 дек. за 65 діт., 48) Селиця 38 дек. за 53 діт., 49) Суботів 41 дек. за 55 діт., 50) Темирівці 43 дек. за 51 діт., 51) Тисменичани 92 дек. за 118 діт., 52) Тумир 97 дек. за 127 діт., 53) Тязів 61 дек. за 89 діт., 54) Угорники 51 дек. за 70 діт., 55) Угринів гор. 62 дек. за 90 діт., 56) Угринів дол. 50 дек. за 70 діт., 57) Узин 62 дек. за 76 діт., 58) Хомяків 60 дек. за 80 діт., 59) Хриплин 101 дек. за 136 діт., 60) Черніїв 147 дек. за 288 діт., 61) Чукалівка 42 дек. за 64 діт., 62) Ямниця-Клузів 161 дек. за 205 діт., 63) Станиславів 224 дек. за 399 діт., 64) Гуциска вд. Майдан 30 дек. за 41 діт., 65) Сілець 83 дек. за 106 діт.

Разом внесло 65 громад 4575 декляраций за 6665 дітей.

Не внесли декляраций як польські оселі слідуючі громади: Волчків, Кінчаки старі, Озерце, Сокіл ад Красне, Св. Станислав і Горостків.

Повіт Любачів.

1) Башня Долішна 64 дек. за 93 діт., 2) Башня Горішна 45 дек. за 69 діт., 3) Бігалі 55 дек. за 83 діт., 4) Борова Гора 73 дек. за 127 діт., 5) Бусно нове 38 дек. за 58 діт., 6) Бусно старе 46 дек. за 68 діт., 7) Хотилюб 48 дек. за 67 діт., 8) Хвіді ад Бусно старе 57 дек. за 82 діт., 9) Дхків новий 75 дек. за 98 діт., 10) Дхків старий 68 дек. за 90 діт., 11) Дахнів 63 дек. за 81 діт., 12) Цішанів 34 дек. за 50 діт., 13) Цівків 45 дек. за 56 діт., 14) Черніїки 49 дек. за 79 діт., 15) Фторе 53 дек. за 75 діт., 16) Гавари 32 дек. за 45 діт., 17) Гірче 66 дек. за 118 діт., 18) Горінець 43 дек. за 56 діт., 19) Гута стара 39 дек. за 59 діт., 20) Коровиця голодівська 71 дек. за 115 діт., 21) Коровиця лісова 51 дек. за 89 діт., 22) Коровиця сама 55 дек. за 79 діт., 23) Козаки 31 дек. за 41 діт., 24) Козівка 20 дек. за 31 діт., 25) Крове 13 дек. за 18 діт., 26) Любинець новий 77 дек. за 111 діт., 27) Любинець старий 105 дек. за 169 діт., 28) Лукавець з Тарнавськими 67 дек. за 99 діт., 29) Лисі ями 13 дек. за 16 діт., 30) Липовець 57 дек. за 79 діт., 31) Ліпєсєп коло Лапівця 13 дек. за 25 діт., 32) Мілків 34 дек. за 40 діт., 33) Молодів 32 дек. за 43 діт., 34) Мощаниця 42 дек. за 57 діт., 35) Нове село 90 дек. за 113 діт., 36) Німетів 43 дек. за 63 діт., 37) Олешичі місто 49 дек. за 69 діт., 38) Олешичі старі 56 дек. за 79 діт., 39) Опака 30 дек. за 44 діт., 40) Острівки 36 дек. за 55 діт., 41) Плазів 46 за 68 діт., 42) Позсмишна 36 деклар. за 47 дітей, Путачі 27 декларацій за 43 дітей, 44) Синявка 57 деклар за 80 діт., 45) Старе село 69 дек. за 91 діт., 46) Липина 52 дек. за 67 діт., 47) Шутків 83 дек. за 118 діт., 48) Тимці 36 дек. за 65 діт., 49) Удалів 154 дек. за 229 діт., 50) Вілька горішнька 26 дек. за 40 діт., 51) Вілька жапалівська 45 дек. за 67 діт., 52) Забіла 25 дек. за 40 діт., 53) Залуже 58 дек. за 73 діт., 54) Жапалів 81 дек. за 139 діт., 55) Суха Воля 50 дек. за 68 діт., 56) Лінча 71 дек. за 101 діт., 57) Жуків з Кособудами 67 дек. за 118 діт., 58) Любачів 122 дек. за 210 дітей.

На 66 громад внесло 58 громад 3080 декляраций за 4555 дітей.

Повіт Ланцут.

1) Дубно 123 дек. за 184 діт., 2) Жуків 34 дек. за 50 діт., 3) Курилівка 46 дек. за 62 діт., 4) Ожанна 46 дек. за 52 діт., 5) Старе місто 38 дек. за 60 діт.

Разом в тих 5 наших окраїнних громад внесено 287 дек. за 408 діт. в Лежайську не вношено декляраций, бо ця місцевість не має вимаганого закону 25 проц. українського населення.

Поділ громадян на „льояльних“ і „нельояльних“.

Новий наступ на українське приватне шкільництво.

Кружок УПТ-ва в Станиславові одержав від шкільного інспектора письмо слідуючого змісту:

„Rada Szkolna Powiatowa w Stanisławowie. Stanisławów dnia 1. IV. 1925. Do Szanownego Wydziału Kružka ukraińskiego Towarzystwa Pedagogicznego w Stanisławowie. — W wykonaniu reskryptu Kuratorjum O. S. L. z dnia 24. marca 1925. L. 1591. N. Rada szkolna powiatowa zawiadamia, że Kuratorjum O. S. L. nie może zgodzić się na istnienie prywatnej szkoły powszechnej im. Szaszkiewicza tak długo, dopóki w skład grona nauczycielskiego nie wejdą osoby, których lojalność względem Państwa Polskiego zostanie stwierdzoną przez kompetentne władze administracyjne (art. 117. konstytucji). Obecnie opinja kompetentnej władzy politycznej o lojalności w stosunku do Państwa Polskiego wszystkich członków grona nauczycielskiego wypadła ujemnie z wyjątkiem nauczycielki Stefanji Joanny Sadowskiej, Anastazji Łastowieckiej i nauczyciela Pielicha. Zawiadamiając o tem, Rada Szkolna Powiatowa wzywa Szanowny Wydział do przedłożenia w ciągu trzech miesięcy licząc od daty doręczenia niniejszego pisma wykazu nowych członków grona nauczycielskiego. Załączone dokumenta zwraca się celem doręczenia interesowanym. — Za inspektora szkolnego: Kuchcika w. r.

На загальне число 8 сил учительського збору народньої школи ім. Шашкевича признано 5 „нельояльними“ а саме: п. п. Бировича, двох Макогонів, Самоверську та Фезанкову. Годиться замітити, що **ані з адміністраційною владою ані з карним судом не мали „нельояльні“ ніякого конфлікту і що проти них не велися ніякі дохоження. Ані адміністраційна ані шкільна влада не подала інтересованим своїх замітів проти них** і вони не мають можливости боронитися і опрокинути їх.

Цікавою є теж інтерпретація арт. 117. польської конституції. Цей артикул вимагає вправді від учителів приватних шкіл льояльности супроти держави, одначе льояльним є кожний, хто не входить в конфлікт з арт. 90. конституції.

Цей артикул звучить:

„Кожний горожанин має обовязок шанувати і перестерігати конституцію держави і инші обовязуючі закони і розпорядки державної і самоуправної влади“. Учителям не доказано нарушення арт. 90 конституції і вони є льояльними горожанами. Навпаки: „нельояльним“ є інспектор, коли нарушує конституцію.

Про цей новий спільний винахід шкільної влади, староства й поліції — подано до відома послів і справа опиниться на соймовому форум.

Карієра одного авантюриста.

(До історії моркотуніяшщини).

III.*)

Зміна фронту Моркотуна зайшла в момент загострення відносин між У. Н. Р. і Денікіном, коли камянецький уряд оголосив війну білому генералові. В самім краю добровольчі війська тіснили Українців, але на міжнародньому ґрунті становище білих стояло гірше і сварка Денікіна з Петлюрою не була на руку Антанті, яка бажала сконцентрувати й скоординувати всі антибольшевицькі сили. Білогвардійським дипльоматам у Парижі вказували на „страшенне враження“ від українофобської політики Денікіна на французьку й англійську публичну опінію. Треба було якось підійти до української справи, а в інтелєктуальному краю російських дипльоматів було лише те, що „Україна вигадка Німців“ і т. и. І ось тут на їх щастя доля післала їм Моркотуна. Дійсно, як би його не було, треба булоб його вигадати. Він був в зносинах зі „самостійниками“ і факт оголошення його поза законом свідчив, на думку Росіян, що Моркотун грав неабияку ролю у „самостійників“. До того Моркотун знав „всі тайни“ і все обіцював опублікувати „сензаційні матеріяли“, що так ніколи й не побачили світа по звичайній причині, що їх не було. Одним словом, Моркотун мав стати московським „Янкелем“, що мав би голосити скрізь про „федерацію“. Хоча й його „федерація“ була неприємна для всіх тих чорносотенців, а проте Москалі потішалися, що все те відбувалося в Европі, де українську справу як-ніяк вже знали, а тут так добре виходило, що ніби то і „Україна“, але „made in white Russia“ (з фабрики в білій Росії). Конкретно це все вилилося в славнозвісний „Український Національний Комітет“, в якому не було нічого українського, нічого національного, нічого комітетського. М. Лозинський у своїй „Галичина в рр. 1918—1920**) пише, що „[illegible] зложення комітету зродився і перейшов підготовчу стадію як вислід переговорів Панейка з російськими протибольшевицькими кругами в часі перед відїздом Панейка на збори членів Української Національної Ради до Відня“. Факти, відомі нам, абсолютно не відповідають твердженням д-ра Лозинського. Панейко вів у Парижі з весни 1919 р. певну політичну діяльність [illegible] військової угоди з Денікіном під контролею Антанти. Оця угода малаб обєктом виключно військове співробітництво: Галицька армія повинна була дістати військову допомогу Антанти і в цьому напрямку можна було тоді добитися деяких успіхів.

*) Див. „Діло“ чч. 61, 62, 72.
**) Відень 1922. Ст. 204—210; [illegible] приведені назви статей [illegible] „Українського Нац. Коміт.

Ми не поділяли й не поділяємо політичних поглядів п. Панейка, але повинні тут зазначити, що політична лінія Панейка підчас мирової конференції не мала нічого спільного з Моркотуном. Всю чужу справу Українського Нац. Коміт. створили Євреєв, Маклаков, а особливо радник російського посольства Базилі, особистий приятель Сазонова, який мав першорядні зв'язки у Парижі. Коли вже комітет Моркотуна був зорганізований, тоді він, шукаючи Українців, скористувався декларацією 7 грудня Андрія Левицького і звязався до п. Панейка, пропонуючи всій галицькій делегації приступити до його комітету. „Предложенню цьому я рішуче — пише Панейко *) — спротивився з мотивів не засадничо-політичних, а з практичних і з особистих. Тільки по довшім опорі згодився я, щоби засновано не якусь Національну Раду, а скромний підготовчий Комітет, тай щоб у його склад вступила не делегація, а хіба поодинокі її члени. Все те під категоричною умовою, що ініціятор придбає для справи в найкоротшім часі придніпрянських українських діячів відомих українських партій, з відомими в українстві іменами. Коли це не станеться, Комітет мав остатися неуконституованим та виявляти в себе незвязані сходини чи «наради», а не дійсну організацію. Таких нарад було кілька на початку 1919 р. переважно без моєї участи. Згодом Галичане здержалися від тих нарад взагалі, а незабаром, не хотячи дальше піддержувати фікції, ми всі формально з Комітету виступили".

Перший склад моркотунівського комітету був такий: гетьманець Вишневський, Микола Могилянський (брат українського письменника, сам колишній учень Драгоманова та Вовка, — ненависть до Петлюри завела його у моркотунівський комітет), молодий хлопчик Цитович (Денікінець і племінник відомого чорносотенного українофоба в Києві професора Цитовича) та гетьманський „фаховець" капітан Максімов. Найсеріознійшою людиною в комітеті був Могилянський, що як член кадетської партії, швидко дістав для комітету субсидію у Маклакова. Пізнійше в разі необхідности Моркотун находив і інших „статистів" на ролі членів комітету. Старосвітський Чайковський, колишній „народоволець" урочисто взяв на Quai d'Orsay (франц. міністерство закордонних справ) Моркотуна, представивши його директорові російського відділу п. Грегуарові, як „речника невопожої нам України, яку ми знаємо". Оттак бучно почалася робота Моркотуна, коли крах Денікіна зразу зупинив „успіхи" Моркотуна — але не на довго.

Ільно Борщак.

*) Лист в „Українськім Прапорі" від 11. липня 1920 р. цитуємо по Лозинському ор. cit. 205.

У. С. Р. Р.

Відкриття могил українських революціонерів.

Комісія для вивчення старого Київа при Всеукраїнській Академії Наук відкрила на староукраїнському кладовищі могилу українських революціонерів 70-тих років братів Івічевичів, які в свому часі працювали в революційних гуртках Одеси, Харкова та Київа. Один з них Іван Івічевич був учасником терористичного атентату на харківського губернатора, кн. Кропоткіна та прийняв визначну участь у звільненню з харківської тюрми револ. Медведєва. В лютому 1870 р. гурток революціонерів з Івічевичами на чолі окружила жандармерія. Вони відстрілювалися і в боротьбі були смертельно ранені. За кілька днів вони померли в тюрмі від ран. Їх похоронено на цьому кладовищі.

(„Правда" 27. III.)

Пан Позьомский домагається грошей за земельний маєток.

Польський поміщик із Вишницького, Едвард Позьомский повіту браїлівської волости, що в часі революції втік до Польщі написав із Закопаного листа до голови волосного виконавчого комітету в Браїлові дуже цікавого змісту. Покликуючися на якийсь випадок, що нібито мав місце у Варшаві, де селяне приїхали з Київщини аж у Варшаву та заплатили поміщикові гроші за всю землю і будинки, а той зрікся нотаріяльним актом всяких претенсій до маєтку, пан Едвард Позьомский просить голову Виконкому, щоби вплинув на селян в напрямі заплати йому за майно суми 220 тисяч пятьсот карбованців. Позьомский виходить зі заложення, що землю йому забрали безправно. Селяне, що обробляють ту землю, відповіли йому, що впоминається за пізно і за багато хоче. А щастя для нього, що замість бути вже закопаним у свому маєтку, він живе ще в польскому Закопаному. Оригінальний лист і відповідь селян містить московська „Правда" з 26. III. 1925. Сам факт дуже характеристичний для типу польського поміщика з Великої України. Він мусить бути або психічно дуже примітивно розвинений або прямо безглуздий.

Харківські адвокати і пос. Ланцуцький.

В звязку з можливістю нової розправи проти посла Ланцуцкого рішила президія харківської адвокатської колегії поробити заходи польським урядом старання для допущення до оборони Ланцуцкого делегатів харківської адвокатської колегії. Оборонцями на випадок згоди Польщі були би адвокати Сівк (комуніст), Ривлін і проф. Куліков (безпартійні). (Правда з 26. III. 1925).

Велика електрівня в Харківщині.

Президія харківського губерніяльного виконкому рішила зреалізувати проект побудування сильної електричної станції, яка обслугувалаб всю околицю в промірі 300 верств. Раднарком асигнував на ту ціль 4 міліони карбованців. Станцію побудують або в Чугуєві або в с. Петровськім або в містечку Минчанську. Всі місцевости положені недалеко Харкова. (Правда з 26. III. 1925).

Военний комунізм в українському селі ще не проминув.

На засіданню сельської комісії при центральному комітеті КП(б)У секретар партії Кириленко сказав, „Хоча нова економічна політика проводиться в життя вже на протязі кількох літ, то по українських селах всеж таки залишилися значні пережитки военного комунізму. Постанови ЦК КП(б)У і ЦК РКП про політику на селі а з окрема про відношення до середняка, зродили серед незаможників і серед частини сільських комуністів думку про те, немов би то партія здає клясові позиції на селі тоді, коли вони направду скріплюються".

(„Правда" 27. III).

ОСТАННІ ВІСТИ.

Бріян зрікся утворити уряд. — Пенлеве творить уряд.

Бріян зрікся місії утворення уряду з причини відмовного становища соціялістів в справі попертя його. Пенлеве пізно в ночі покликали до президента Думерга до Елізейської палати. През. Думерг після короткої конференції поручив Пенлеве місію утворення уряду. Пенлеве прийняв предложення й заявив, що порозуміється з своїми політичними товаришами, а потім дасть президентові відповідь.

Льорд Бальфур вертає.

Райтер повідомляє з Байруту, що Бальфур відїхав із Олександрії без пригод і є в дорозі до Бріндізії. В заворушеннях у Дамаску ранено 12 поліцистів. Один маніфестант і один візник убитий.

Творення бельґ. уряду.

Ген. рада бельгійської соціялістичної партії уповажнила Вандервельда утворити уряд.

Збільшення болг. армії.

Конференція амбасадорів згодилася на піднесення стану болгарської армії на 3000 жовнірів більше, під услівям, що ті три тисячі жовнірів звільниться з рядів із кінцем травня. Болгарський уряд заявив, що з кінцем травня небезпека на Балкані ослабне.

Чехія й Ватикан.

Д-р Бенеш в інтервю з предс. „Шікаго Трібюн" говорив про взаємини Чехословаччини до Ватикану. Прийде мабуть до розділу церкви від держави, так як то є в Бразилії, але взаємини з Ватиканом будуть дальше вдержувані. Справу іменування епископів на Словаччині полагодиться компромісово.

Хліборобський страйк.

На Поморі, в Великопольщі й Конгресівці відбулися 13. IV. зїзди фільваркових делегатів. Ухвалили продовжувати хліборобський страйк. У зїздах узяли участь і соймові посли.

Справа злуки Австрії з Німеччиною.

Штреземан у „Н. фр. Пр." заявляє, що Німеччина в справі злуки Австрії не може нічо такого заявляти, що скріпляло би постанови версайського договору. Це торкається услівій, які домагаються, щоби Німеччина виразно заявила, що зрікається на все прилучення Австрії до Німеччини. Штреземан протестує рішуче, щоби від Німеччини домагатися щораз то нових заяв. Щераз виступає проти жадання, щоби Німеччина санкціонувала свої східні границі. Німеччина ніколи не зробить цього.

Німеччина й Чехословаччина.

„Дейлі Тел." повідомляє, що Німеччина щоби здобути попертя Чехословаччини для своїх гарантійних плянів, предкладає Чехословаччині економічні концесії: вільну смугу в пристанях Гамбурґа і Штетіна та вільний транзіт на Одрі й Ельбі.

Біржа.

Львів, 14. квітня 1925.

Гроші.

А мер. дол. 5·18¼, — 5·18½, канад. дол. 5·15¼,—5·15½, чеські кор. 0·15⅜, — 0·15¼, дес 0·02⅛, —0·02⅛, франц. франк 0·27¼, — 0·27½, швайц. фр. 1·00 —1·02, анг. фунт 24·60—24·70.

Золото. 20 кор. 21.70—21·80, 20 франк. 29·60—19·80; 20 марк. 24·80—25·00; 10 руб. 26·80—27·00.

Срібло. Австр, кор. 0·44½—0·45, 5 австр. кор. 2·26—2·28, фльорени 1·20—1·22, рубл. 1·85—1·98, рубель дрібним сріблом 0·82 —0·85.

Збіжжя.

Пшениця від 38 до 48, жито від 31 до 36, ячмінь від 31 до 33, ячмінь від 26 до 27, овес від 31 до 33

ВІДГУКИ ДНЯ.

Лікарська тарифа.

Від часу, як Польща перемінила марки на золоті, лікарі змінили тарифу гонорарів. Опираючись на калькуляціях по крамницях, установили, що один міліон марок рівняється двом золотим.

Рахунок був зовсім справедливий і відповідав дійсности, але не відповідав... хорим. Їм перерахували пенсію відповідно до державної норми, себто: два міліони марок на один золотий.

Ясно, що з цього не могло вийти нічого путнього.

Лікарі ждали і ждали на хорих, а хорі ждали і ждали на чудесне уздоровлення, бо лікаря не мали за що наймати. Обидві сторони були невдоволені, а раділи за те похоронні підприємства, бо пацієнти мерли з конечности, а лікарі зі злости.

Уряд побачив вкінці, що це грозить державі ще більшою катастрофою, ніж еміґрація Жидів до Палестини і постановив унормувати лікарські гонорарі.

Перша зробила це Варшава, а за нею пішов Львів, який ніколи не хоче остати позаду, якщо діло не йде про бруд, поерох чи національні меншости.

Нова лікарська тарифа подобалася всім. Кожний, хто є, хто був, або хто думає бути хорим, спішився до лікаря, або просив лікаря до себе. Почався подиву гідний рух навіть у... Касах хорих. Навіть українським письменникам видалося імовірним піти раз у житті до лікаря.

Лікарі працювали від рана до ночі, а від ночі до рана. Навіть наймолодші з них мали стільки пацієнтів, що не могли собі дати ради.

Один з них оповідав мені недавно про таку свою візиту:

„Мене покликали до якоїсь молодої панночки. Адреса: Личаківська 167. Иду... Півтора години ходу і я на місці. Крізь темну браму, через два коші зі сміттям на третій поверх.

В хаті пацієнтки все спить. Дзвоню, стукаю — тиша... Нарешті хтось збудився... Відхиляється кватирка і до краю схвильований жіночий голос питає — хто там?

— То я... лікар Н.

— Лікар? До кого!?

— До панночки! Посилала по мене...

— Аґа, та це ще зрана! Тепер вже не треба. Але... про мене... прошу!

Входжу. Панночка вже збудилася.

— Я вас просила пане докторе, бо мене щось нога крутила. Але Богу дякувати вже все добре. Зрештою...

Показала мені зніс[illegible] направду зложеньку ніжку.

— Правда, що нічого не бракує, додає з чарівним усміхом.

— Нічого, тільки... нагнітки маєте на мізинцім пальці.

— Це від тих „пі'м'в". Не можу знести цього фасону. Але що зробити. — Мода! Оці наприклад лакерки, що стоять під ліжком. Я купила їх минулого місяця в Штарка. Дала я 40 золотих, а так мене тис...

— Вибачте пані — перебиваю, але я спішуся дорожу.

— Який ви негречний, не хочете навіть побалакати. Але я вас розумію, мусить йти... В такім разі щиро дякую і перепрошую, що надаремно трудила вас. Ви вже ліпиб піти до якоїсь фактично хорої.

Всміхнулася чарівно і подала ручку на прощання.

Я вийшов... Ніяково було згадувати про гонорар.

Може та стара Явінка, що впускала мене...

Але вона замкнула тільки з гуком двері за мною і я опинився в темнім коритарі.

На сходах всього два рази вдарився трохи, але не дуже болючо. На долині подзвонив на сторожа. Не минуло й пів години, як він явився в товаристві пса. Обидва вони мали коло мене досить роботи. Сторож мусів відчинити попсований замок і дістати „двірне", а пес мусів розпанахати мені штани і здерти скіру на нозі.

Обидва вивязались знаменито зі своїх роль і я нарешті був на вулиці.

Ось маєте доказ — закінчив доктор, як виглядає лікарська практика в практиці. Це називається: нова лікарська тарифа!

Зовсім справедливо! — замітив я. Перше ви драли шкіру, а тепер деруть на нас!

Нехай буде — викрикнув лікар, але ми нікому не драли штанів!...

Галактіон Чіпка

Марія Анна Новаківська.

Марія Анна Новаківська померла 12. квітня ц. р. в 36 році життя. Похорон відбудеться в середу 15. ц. м. о год. 4. попол. з каплиці Боїмів на Личаківський цвинтар.

Уродилася десь далеко під Краковом в ґуральській польській сім'ї — судьба зробила її жінкою українського артиста-маляра з Великої України, Олекси Новаківського. Як біблійна Рут пішла за мужем і увійшла ціла в його життєві інтереси. Його батьківщина стала її батьківщиною, його ідеали — її ідеалами. Скромна селянка, тою інтуїцією, яка питома тільки високоінтелігентним або дуже добрим жінкам, відчула мистецтво чоловіка і його талант, зрозуміла їх і віддалася їх служити. Для себе потребувала дуже мало — майже нічого. В простій одежі селянки, з непорочним лицем Мадонни мріла про славу мужа. Кожний його твір переживала наріжні в артистом, дорожила кожним образом не як своєю власністю, яку можна кинути на торг, перемінити на дзвінку монету — а як добром українського народа, всеукраїнської майбутньої мистецької галерії. І нераз сама терпіла голод, відмовляла собі найконечнішого, щоби тільки для мужа закупити фарб, полотна — щоби не продати цього або другого образу, з яким вжилися обоє.

Була найліпшою жінкою, такою — якої саме потребує артист. Щадила йому по змозі усіх життєвих турбот, перебираючи їх на себе, терпеливо зносила усі його недомагання, підтримувала у дні зневіри своєю глибокою в нього вірою. Була найкращою матірю — усю свою любов, усі надії вілляла на ясноволосі головки двох своїх синків.

Була доброю Українкою — хоч чужинка родом, вела свій дім і виховувала дітей в щиро українському дусі, сповчуваючи усім нашим змаганням. І ще перед смертю, коли вже її дух покидав кволе тіло і блукав десь в майбутньому, немов у візії бачила очима душі побіду

Отсих кілька слів доброї згадки і глибокого жалю кидаємо на могилу Покійної, яку оплакує тяжко прибитий муж і два хлопчики-недолітки: три- і пятилітний. Українське громадянство, в першу чергу наше жіноцтво не сміє позабути сиріток Тої, яка увійшла між нас, щоб стати вповні нашою. **Н. М.**

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Попереднє число „Діла" сконфіскував прокуратор за наголовок і підзаголовок другої статті про миролюбиву заяву міністра війни Сікорського у Парижі. Наслідком тої конфіскати могло вийти непорозуміння: поміж першою і другою статтею повстало невеличке біле місце, так, що читачі на перший погляд могли думати, що це сконфісковано кілька рядків з тої самої, передової статті і щойно дальше читаючи, бачили, що мова йде на цілком иншi теми. До речі кажучи, і титул і підтитул статті були цілком ділові й відносились виключно до тексту статті.

— **Бальфур і Араби.** Подорож фактичного творця жидівської держави, Бальфура, по Палестині й Сирії зовсім не подобала на тріюмфальний похід. Коли їде так, що ніхто про це не знає—ще пів біди, але коли тільки скидає своє „incognito" — сиплеться у його бік град каміння. Ось телеграми доносять, що в Дамаску знову відбулися з нагоди приїзду туди Бальфура бурливі вуличні демонстрації. Товпа Арабів намагалась силою влетітися до готелю, у якому зупинивсь Бальфур, на чому — річ ясна — потерпіли в першу чергу вікна готелю. Поміж загізданим військом та демонстрантами прийшло до кривавих сутичок, яких вислідом буде переповнення місцевих шпиталів. На приятельську пораду Високого Комісаря ген. Сарраїля льорд Бальфур, якого близько-східна юдеофільська політика не мала переконуючого лагідного впливу на автохтонних Арабів, чкурнув тайком у невідомім напрямку.

— **Римо-Кат. великодні свята** пройшли цього року при прегарній весняній погоді, яка мабуть хотіла ще дуже закепкувати собі з осінніх настроїв, висказаних „санацією державних фінансів" громадян. Надодавок цього року польські свята збіглися з жидівськими, а вислід був такий, що ще вівторок зранку аж по саме полудне цілий Львів був без хліба, бо святкували так довго пекарі і святкував магістрат, який зрештою, і без свят не займається такими „дрібницями": кожного радного стати на те, щоб завчасу запекти домашніх колачів...

— **Темпераментні прихильники спорту.** Що й дивуватися патріотичним Арабам, які з пересердя на великодержавну британську політику бють при кожній відповідній нагоді протегованих Англією палестинських Жидів! сторонники львівської футболевої дружини „Погонь" мають теж горячий темперамент, який каже їм дуже яскраво виявляти свою нехіть до сконкуренційних чужоплемінних спортових гуртків. Позавчора приїхала до Львова жидівська футбольна дружина „Гакоаг" з Відня. Ледве покінчився її „match" з „мистцем" „Погоні", коли патріотична львівська публика влетіла на грище і в гостинному запалі буласб на добре потурбувала втомлених грою віденських бадьорих Жидів, колиб поміж публикою не була сила-силенна їх співвизнавців. Таким робом третя частина публики, яка оголосила „невтральність", мала додаткове друге видовище.

— **Втеча Махна.** По відомостям із Данціґу проживаючий там під доглядом влади Махно втік до СРСР. До Данціґу вислали були Поляки Махна після відомого процесу проти нього у Варшаві, де його суд виправдав.

— **Відкриття єгиптольоґів.** Недавно відкрив один учений єгиптольоґ професор нюйоркського університету папірус зперед півтори тисячки літ, на якому була поміщена розвідка про те, як старець може стати двайцятилітним молодцем. Єгиптольоґові не вдалося ще відчитати цілого папіруса. Та з відчитаного вже стало відомим, що Єгиптянам було відоме дещо з теорії відмолоджування Штайнаха-Воронова. Другий єгиптольоґ Брестед працював кілька літ над відчитанням иншого папіруса, на якому, як виявилося по відчитанню, була поміщена наукова розвідка про нервову систему людини і про мізок. Старі Єгиптяни перед 1600 літами були докладно обзнайомлені з функціями нервів а навіть знали всякі нервові осередки в мізку.

— **Убивство на Снопківській вул.** Минулої неділі пополудні, переходячи вул. Снопківською, стрінув інкасент міської ґазівні К. Мельніцкі святочну компанію, котру поздоровив. Тимчасом серед стрічних повстала суперечка, жертвою якої впав Мельніцкі. Сержант польського війська Ст. Врубель ні з того, ні з цього пхнув Мельніцкого тричі ножем і забив його на місці. По забитім зосталася вдова з немічною дитиною. Врубля арештовано.

— **Богородчанський Іконостас** і збірки Національного Музею (вул. Мохнацького ч. 42) відчинені щодня 10—4 год. за вступом 1 зол. Пояснення для більших гуртків. Наукова робітня для праці над рукописними актами і стародруками доступна за попереднім зголошенням в Управі. 1—1

✝ Посмертні згадки.

Дня 19. березня п. р. зійшов передчасом в могилу **Степан Ліщота**, родом з Посухова, бережанського повіту, управитель школи в Смереківці, горлицького повіту, осиротивши дружину і двоє маленьких діточок. В. И. П.

ОПОВІСТКИ.

З Борислава. **У Велику Пятницю відспіває хор бориславського Бояна у місцевій парохіяльній церкві псальми Бортнянського.** 1—1

Український Театр під дир. І. Когутяка.

Хоростків сала „Нар. Дому":
Неділя 19.IV. ВОСКРЕСЕННЯ.
Понеділок 20.IV. ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ.
Вівторок 21.IV. ПРО ЩО ТИРСА ШЕЛЕСТІЛА.
Середа 22.IV. ЧЕСНА ЗУЗАННА.
Четвер 23.IV. ТРІЙКА ҐІЛЬТАІВ.
Субота 25.IV. МІРА ЕФРОС.
Неділя 26.IV. ДВА ЗЛОДІІ.
Сухостав:
Понеділок 20.IV. НЕУДАЛИЙ РОМАН.
Вівторок 21.IV. о год. 3. попол. ЗАПОРОЖСЬКИЙ СКАРБ. 1—3

По надоуквавню виказу жертв з коляди на „Рідну Школу" прислали коляду до Кружка УПТ. в Дрогобичі слідуючі села в золотих п.: Болехівці 12·00, Борислав 39·50, Губичі 81·60, Добрівляни 30·00, Лужок долішний 22·00, Михайлевичі 17·00, Мразниця 179·00, Сприня 5·00, Солець 40·00, Унятичі 55·00, Ясениця сільна 35·70, разом 519·80 зол. 1801 1—1

Управа „Українського Т-ва допомоги еміґрантам з України" листом цим складає свою найсердечнійшу подяку всім особам, що взяли ласкаву участь в Шевченківському Концерті 2. квітня 1925 р., а саме: Г. Борисоглібській, О. Бобикевичу, дир. М. Ворочому, д-ру Д. Донцову, проф. И. Мозквичову, бандуристам: Д. Степовому, К. Місевичу і Д. Гонті, диригентові Д. Котку і всім п. п. Хористам, а також п. п.: М. Донцовій, Терлецькій, Р. Лісовському і П. Ковжунові. Так само Управа сердечно дякує всім громадянам, що своєю присутністю матеріяльно підтримали наше Товариство. — Чистий прибуток з концерту 419·53 зол. — Голова Т-ва проф. Іван Огієнко, секретар П. Храпко. 1—1

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.